

Fredag 1 mars

Utkommer fredagar 1996 22:e årg.

Vänsterpartiet vilset om välfärden

Det var tänkt att välfärdsfrågorna skulle bli en stor sak på vänsterpartiets kongress i maj. Där ska ett välfärdsprogram behandlas. Ett omfattande diskussionsunderlag trycktes upp och spreds i våras (det hade blivit ännu mer omfattande om

Rapporter berättar dock att parten av de inkomna motionerna berör partiets principprogram, som denna gång bara skulle utsättas för vissa revisioner. Medan välfärds-motionerna inte är särskilt många.

Svårt att greppa

Att vänsterpartiet har problem med att greppa välfärdsfrågorna framgick också av ett möte i måndagskväll, då Lund gästades av riksdagsledamöterna Owe Hellberg och Hanna Zetterberg. Deras besök ingick i den allmänna välfärds-kampanj som partiet driver just nu. Kampanjen ligger förvisso rätt i tiden. Välfärden diskuteras ur olika aspekter just nu, inte minst inför den socialdemokratiska extrakongressen, och inte minst med anledning av de utspel som gjorts om bl.a. radikalt sänkta socialhjälpssatser. Missnöjet med regeringens välfärdsolitik lär också förklara mycket av den överströmning av sympatisörer

som skett från s till v.

Oklart alternativ

Men de tämligen många besökarna gavs knappast bilden av något klart vänsteralternativ. De mest intressanta inläggen kom "från golvet". Och inget fel i det: partiet eftersträvar en bred och öppen dialog, och partistyrelsen eller riksdagsledamöterna gör inte anspråk på att sitta inne med några absoluta sanningar. Fast många hade nog ändå väntat sej något mer.

Ett dilemma med välfärdsbegreppet är att det är så brett. Hanna Zetterberg ville tala om Agenda 21 och liknande: utan en ren miljö saknas förutsättningar för en hållbar välfärd av andra slag. Och en omfattande sopsortering skulle nog skaffa jobb och minska arbetslösheten, menade hon. Säkert talar hon om en attityd som är utbredd bland ungdomen. Själv tillhör hon riksdagens yngsta och det var många ungdomar i publi-

man inte genom en redaktionell miss hade glömt bl.a. ett avsnitt om "makten") och skulle vara föremål för en särskild remissomgång. Sedan räknade man med ett stort antal välfärdsmotioner i anslutning till programtexten.

ken. Men hon hamnade ändå vid sidan av ämnets kärna.

Traditionell välfärdsolitik

Owe Hellberg, bostadspolitiker från Gävle, höll sej mer till välfärds- och socialpolitiken i traditionell mening. Men han började med att demonstrera vänsterpartiets nuvarande insikt om de statsfinansiella realiteterna: budgetunderskottet måste ner, skuldräntorna får inte i längden ta tjugo procent av statens inkomster. Gentemot ett inlägg från en åhörare som andades en viss "grassmannism" betonade han att motorvägar och andra reall tillgångar inte har något saluvärde och inte kan betala höjda barnbidrag.

I påfallande många frågor svarade han att partiet inte hade tänkt färdigt, alternativt inte hade börjat tänka.

Vänsterpartiet och Owe Hellberg tror på arbetstidsförkortningen som ett medel att minska

arbetslösheten och därmed sprida välfärden. Men det var oklart om han ville ställa upp på ett radikalt förslag från en (fackligt aktiv) åhörare: höj skatten på de två sista arbetstimmarna per dag och på övertiden så starkt att det inte lönar sej att jobba mer än sex timmar.

Skatter och löner

En annan åhörare ansåg att skatterna måste höjas ordentligt och inte bara för de rikaste tio procenten. Det ger inte tillräckligt. Aven de stora mellanlönegrupperna måste få höjd skatt. Av reaktionerna att döma är det en åsikt som numera har visst gensvar i vänsterpartiet; opinionen har förändrats på de sista åren.

Och så borde politikerna visa gott exempel och avstå från sina egna lönehöjningar, hävdade en tredje. (Sa inte Gudrun Schyman nyss i medlemstidningen Vänsterpress att vi måste leva som vi lär?)

Gr

Glimtar från Vänsterpartiets partistyrelsens februarimöte

Om vapenexportrådet

Vänsterpartiets ledning har fått kritik från en del medlemmar för att ha lagt sig för lätt i frågan om en representant i vapenexportkontrollrådet när våra nominerade kandidater. Örjan Svedberg och Elisabeth Gerle, inte accepterades.

Det är en viktig demokratisk princip att representanter i råd och kommittéer verkligen utses av det parti de representerar.

I detta fall gjorde regeringen klart att om vi inte nominerade kandidater med parlamentarisk erfarenhet skulle partiet bli helt utan representant. Efter diskussion i riksdagsgruppen upprepade vi våra nomineringar men gav alternativ, nämligen Eva Zetterberg och CH Hermansson. Regeringen var inte sen att utse Eva.

Meningarna om detta var delade i partistyrelsen. Själv kan jag möjligen tycka att Miljöpartiets kompromisslösa hållning hade sina poänger i att den synliggjorde såväl brister i demokrati som rädsla för insyn. Å andra sidan hade vi med principfastheten inte fått någon insyn alls, något som också fredsrorelsen var angelägen om

att vi har. Så jag accepterar riksdagsgruppens bedömning.

Om kvinnorepresentation

Kenneth Kvist som sitter i konstitutionsutskottet hörde till den som höll principerna högt. Han förklarade sig även aktiv motståndare till förslagen om att partierna ska nominera både en man och en kvinna till en post. Det skulle ju i praktiken innebära att regeringen valde den de ville ha. Själv tycker jag att man måste acceptera extraordinära åtgärder för att bryta mansdominansen.

Om nedrustning

Partistyrelsen antog det freds- och säkerhetspolitiska program som diskuterats på partirådet i januari. Dock inte helt utan diskussion. Sedan länge finns en spännvidd inom partiet mellan avrustade och nedrustare, dvs mellan de mer konsekvent pacifistiskt inriktade och de som visserligen vill skära i försvarskostnaderna men ändå ha kvar ett svenskt militärt försvar. Uttalandet som togs under rubriken, "För en värld utan vapen", är en kompromiss som pekar mot långtgående nedrustning och som

breddar försvarsdiskussionen till att gälla även försvar mot sociala och miljömässiga hot.

Medlemmar av partistyrelsen, bland andra partisekreteraren, tog upp ett yrkande från partirådets redaktionskommitte, som avvisar tanken på en yrkesarme, men som förespråkar ett tekniskt utvecklat försvar med en begränsad värnplikt. Yrkandet betonar också att Sveriges stöd till FN fordrar att vi kan ställa upp med välutbildade militära förband med kort varsel. Det blev en reservation och man kan förutspå att debatten kommer att fortsätta på kongressen.

Om internationella kontakter

DN påstår att Vänsterpartiet söker kontakt med det ryska kommunistpartiet, och andra tidningar bland dem Upsala Nya ger spridning åt nyheten, som är en ren lögn. Inga kontakter finns med det ryska partiet.

Däremot finns kontakter med andra kommunistpartier i Europa, speciellt i länder där inga andra vänsterkrafter är starka. Det förekommer att hälsningstelegram skickas till kongresser och dylikt.

Man kan undra om inte det är en form för kontakter som vi borde frångå. På Karin Högstedts begäran kommer partistyrelsen att på sitt nästa möte få en översikt över kontakterna och diskutera ett förhållningssätt.

Om Vänsterpress

Vänsterpress skall inte bli en "extern nyhetstidning" som föreslagits. Begreppet ströks i den informationsplan som partistyrelsen antog. Betydelsen av detta tonades också ner. Det hade aldrig varit avsikten annat än att göra en medlemstidning som var så bra att den kunde spridas. Det pågår ett försök med spridning till andra media, något som sedan får utvärderas.

Efteråt har jag indirekt fått höra att jag spelat dem i händerna som vill ha Flamman till vänsterpartisternas husorgan. Jag visste inte att det fanns sådana förhoppningar, men tycker ändå inte att det finns anledning att snegla på Flamman, som många av oss aldrig läser, i en diskussion om vänsterpartiets informationspolitik.

Ann

Olof Palme

1965 kastade sig Olof Palme in i Vietnam-debatten med orden: Det är en illusion att tro att man kan möta krav på social rättvisa med våld och militära maktmedel.

Den gången var det kontroversiella ord som provocerade hela det borgerliga etablissemanget och många socialdemokrater. Det var ord som den unga FNL-rörelsen tog till sig. Olof Palme hade påtagit sig ett ansvar för kampen mot USA:s krig i Vietnam.

Han var Erlanders närmaste man och hade stort inflytande i partiet. De amerikanska angreppen trappades upp och 1967 fanns mer än 600 000 amerikanska soldater i Vietnam. Vi tyckte att socialdemokraterna och Olof Palme svek.

Erlander försökte förhindra att Rüsseltribunalen ägde rum i Stockholm hösten 67 och tog uttryckligt avstånd från den. Den 20.12 samma höst angreps deltagarna i ett opinionsmöte av polis. Incidenten beskrevs av Petter Bergman i en känd dikt:

*Människorna kom ut ur huset
Hästarna väntade utanför huset.
På varje häst en man;
varje hand en piska...*

*Det var i landet Sverige som jag älskar
Hur starkt jag älskar det förstod jag inte
Förrän den 20 december 1967
då så mycket Sverige gick förlorat*

Men Palme återvann vår aktning. Den 21 februari 1968 gick han främst i en Vietnamdemonstration sida vid sida med Vietnams ambassadör. Hans handling väckte en oerhörd indignation och satte djupa spår för lång tid.

I stormens öga

Dessa viktiga händelser visar Palmes situation under perioden 65-75. Utanför det socialdemokratiska partiet fanns en stark och växande vänsterrörelse, vars mål och värderingar han i hög grad delade men som han samtidigt var motståndare till. Och det fanns en mycket stark USA-vänlig opinion på den andra kanten.

1968 kom den uppblåsta händelse som kallas kärhus-ockupationen, där Palme konfronterade studenterna. Den 9 december 1969 utbröt strejken i LKAB, en viktigare historia. Tidningen Arbetet fördömde den som en lyxstrejk. Sara Lidman agiterade oerhört effektivt, vilket för övrigt också gruvarbetarna gjorde. Strejken riktade sig inte minst mot LO och socialdemokratin. Och Palme hade nysst tagit över ledningen för det socialdemokratiska partiet. För oss som stödde strejken var han en motståndare, och en mäktigt sådan.

Det största Vietnamtalet.

Han fascinerade oss. Det var uppenbart att hans Vietnamengagemang var starkt. Han krävde att

FNL skulle erkännas som förhandlingspart. 1 december 1972 var situationen i Vietnam mörkare än någonsin. De amerikanska B52-orna terrorbombade Hanoi. Fler bomber föll över Vietnam än över alla länder tillsammans under hela andra världskriget. Olof Palme var situationen värdig.

Den 23 sa han: *Bombningarna är ett illdåd. Därav finns många i modern historia. De förbinds ofta med namn. Guernica, Oradour, Babij Jar; Katyn, Lidice, Sharpeville och Treblinka. Våldet har triumferat. Men efter världens dom har fallit hård över dem som burit ansvaret. Nu finns ytterligare ett namn att foga till raden. Hanoi julen 1972.*

IB-affären.

1973 inträffade IB-affären. Jan Guillou arresterades i Lund morgonen efter det att han deltagit i ett FNL-möte i AFs stora sal. Han hade avslöjat att den hemliga underrättelseorganisationen bland annat registrerade namnen på medlemmar i de svenska FNL-grupperna, liksom Palestinarörelsen m fl solidaritetsgrupper. Vi höll Palme för den ytterst ansvarige. Tage Danielsson myntade uttrycket socialmodekrater.

Vietnams seger: slutet på en epok.

Den 30 april 1975 segrade Vietnam. Den 1 maj samlades 50 000 demonstranter på Norra Bantorget i en enhetsdemonstration. Det innebar slutet på en epok.

Socialdemokraterna förlorade valet 1976 och Olof Palme försvann ur det intensivaste rampluset. Nu handlade debatten om Fälldins svek i kärnkraftsfrågan. Så kom Harrisburg och

folkomröstningen om kärnkraft 1980. Saken skulle ha varit klar om inte socialdemokraterna med sin machiavelliska politiska talang hittat på linje 2. Effekterna av det knepet lever vi med än. Vi skyllde på Palme som ytterst ansvarig.

Hatkampanjerna.

Tiderna hade förändrats, kanske mer än vad Olof Palme hade gjort. Vi skakades av massakrerna i Sabra och Shatila, som Israel bar

bland smutsiga snöhögar

Nu börjar det se normalt ut i Lund igen, någon plusgrad och smutsiga snöhögar. Den röd-gröna majoriteten har därmed gått igenom ytterligare ett eldprov, nämligen i saltningsfrågan. Det är nämligen lätt att vinna anklag för ett nej till saltning i augusti, men svårare i februari när de mera rabiate insändarskribenter kommer loss i spalterna och berättar om vilket hot mot deras liv den uteblivna saltningen utgör. Kommunens tjänstemän brukar inte klara av det - det går inte en vinter utan att de bryter mot det helt klara förbudet.

Jag är visserligen en varm anhängare av det mänskliga förnuftet, det moderna projektet mm., men jag kan inte ställa upp på att människor till det absurda gräns skasyddas från naturliga element. Jag vill känna att jag lever och det gör jag bl.a. genom att cykla hem i minusgrader på hala gator. Förmodligen vill de ha ett tak över hela Lund så att det inte ska regna på dem, och gärna också att kommunen utfärdar garantier om ett evigt liv. I övrigt vill jag bara hänvisa till några praktiska biologiska experiment. Det mildare går ut på att vattna blommorna med en saltlösning på någon procent. Det andra, som helst bör utföras av en saltningsanhängare är att droppa saltlösning på en dagmask under några timmar. En mildare variant är att lägga en liten metalldel från en cykel i ett glas med saltlösning.

Mobbning som debattmetod

Nu är det snart socialdemokratisk

ansvaret för i samband med kriget i Libanon. Olof Palme verkade för fred och talade för palestiniernas sak. Yassir Arafat inbjöds till Sverige. En morgon var hela Malmö fullklistrat med vidriga affischer som framställde Palme som nazist. Det ingick i en sionistisk kampanj av enastående hätskhet, en kampanj som även omfattade demonstrationer i Storkyrkan i Stockholm. Tankarna leds till den hatkampanj som föregick mordet på Yitshak Rabin. I sådana stunder var det lätt att vara solidarisk med Olof Palme och beundra hans mod.

Det långa kriget i Eritrea var ett exempel på en liten nations kamp för sina rättigheter mot en överlägsen angripare, stödd av en supermakt. I detta sammanhang upplevde vi åter socialdemokratin som vår motståndare, och Palme som en svikare av sina egna ideal.

Palmes sista månader fördunklades av den hätska kampanj som

partikongress. Det blir nog en lugn tillställning, tror jag. En och annan tar väl tillfället och säger några sanningens ord, men inför tanken att glädja borgarna håller nog de flesta igen. Sen kommer Göran Perssons tyngd och talarförmåga att göra sitt, och i sista hand finns ju alltid redaktionskommittén.

Till de intressanta inslagen i fördebatten hör demoniseringen av Kenth Pettersson, den lugne, sympatiske och tänkande ordföranden i Handels. Han har varit en framgångsrik förhandlare för Handels och hade civilkurage nog att säga emot den socialdemokratiska partiledningen vid EU-omröstningen. Hans brott nu är att agitera för en klassisk socialdemokratisk krispolitik.

Men detta är nog för att det borgerliga drevet ska gå. Längst gick karakteristiskt nog Per T Ohlsson i Sydsvenskan som startade en särskild ruta på ledarsidan avsedd att förlöjliga Pettersson. Den har sedan dess dragits tillbaka, men den illustrerar väl red. Ohlssons böjelse för opinionsbildning genom mobbning. Tidigare var det centerledaren Olof Johansson som var föremålet för en förföljelsekampanj. Per T Ohlsson tillhör inte de stora reaktionärerna i någon mening, han är i fler avseenden ganska upplyst och Sydsvenskan har onekligen kommit en bit på väg sen gamle majorens tid. Men hans sätt att bedriva opinionsbildning lämnar dålig smak i munnen.

Lucifer

gjorde gällande att han fifflat för att få in sin son vid Harvard. Tonen var annorlunda än it ex Sahlin-affären, allvarligare och mer hatisk.

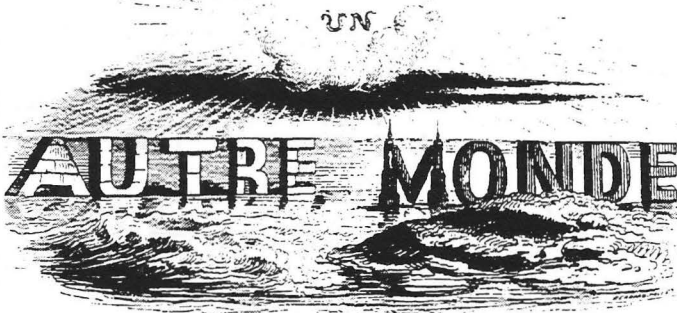
Förlusten av vår viktigaste motståndare och talesman.

Morgonen den 1 mars 86 planterade vi om blommor medan vi lyssnade på rapporterna om mordet. En solig dag gick jag till Folkets Hus och skrev mitt namn i kondoleansboken. När begravningen ägde rum befann jag mig på en

Eritreakonferens i Oslo. Smutsiga snödrivor höll på att smälta i den kalla dimman. Någon slog på tvn. Där kom begravningsprocessionen med de röda fanorna tågande genom Stockholm.

Det dröjde innan jag insåg vidden av den förlust vi gjort. Alltsedan 1965 hade Olof Palme utgjort vår referenspunkt i politiken, målet för vår kritik och talesmannen för vår solidaritet. Vi hade alltid försökt övertala Palme. Vi hade litat på att han lyssnade och att han skulle agera när han blivit övertygad. Nu fanns det inte längre någon som svarade på våra angrepp eller plötsligt på vårt eget språk gav röst åt våra övertygelser och känslor på ett sätt som gav genljud både i Sverige och världen.

Gunnar Stensson

Intressant mellankongress för (s)

Lunds socialdemokrater representeras av två ombud på s-kongressen den 15-17 mars. De är Britt-Mari Lundqvist och arbetarekommunens ordförande Gunnar Jönsson. Han är en gammal kongressrövare medan det är Britt-Maris första kongress. I Lund hade man ingen poströstning utan de båda valdes på möten i arbetarekommunen och i stadsdelsföreningarna. Organisationerna hade nominerat och valet stod mellan fyra kandidater. Det var ungefär 200 som röstade och de valda fick strax under 70 röster medan de övriga fick ca 40. VB har talat med Britt-Mari Lundqvist inför kongressen.

VB: Hur ser din politiska bakgrund ut?

BML: Jag har en kort period, som kommunpolitiker i Lund på småuppdrag. I konsthällsnämnden och i Brandstyrelsen. Där efterträdde jag för övrigt Bertil Göransson, som sedan blev landstingsråd och landshövding. Efter valet 1982 blev jag suppleant i landstingsfullmäktige och har varit politiker där sedan dess. Jag var på vippen att lägga av i mitten av åttiotalet eftersom jag då både jobbade och var politiker i landstinget. Men så frågade man om jag ville bli politisk sekreterare för s-gruppen och jag sa, ja och blev kvar.

VB: Det är din första kongress.

BML: Ja, jag har aldrig tidigare trott att jag skulle ha kondis så jag pallade en hel veckas kongress, med arbete långt ut på nätterna. Nu är det bara tre dagar och det är bättre, men jag blev så klart smickrad också av att jag blev nominerad.

VB: Hur ser du på kongressen? Det är ju formellt sett en mellankongress. Men den har fått väldigt mycket uppmärksamhet.

BML: Det finns bara ett parti i Sverige där det händer något och det är SAP. Och vi har en massa politiska journalister, som måste skriva hela tiden, så de gör den viktig. Men det är klart att parti-ledarvalet är intressant och roligt.

VB: Du säger att parti-ledarvalet är roligt. Det har ju varit en massa strul innan.

BML: Jag gillar Göran Persson! Jag tycker att han blir en bra partiledare, nu med anknytning till Skåne också och till vårt kansli på landstinget. (Annika Persson är politisk sekreterare för (s) i Malmöhus läns landsting och f.d kollega till BML.) Det är bara syn om alla nya ledare som blir jämförda med Olof Palme. Då blir de bleka!

VB: Det är ingen annan, som varit så färgstark?

BML: Det är väl mycket tiden, som färgat min uppfattning. Det var vänstervåg i politiken när han var ordförande. Och hans sätt att tala: "Jag är socialist", sa Palme med självklarhet. Det gör inte Göran Persson! Där blir det: "Jag är socialdemokrat" i stället.

VB: Har turbulensen om parti-ledarskapet lagt sig hos er nu?

BML: Ja, när det väl blev klart har ingen ifrågasatt Göran Persson. Inte ens där han varit mest ifrågasatt tidigare. Dvs bland kvinnorna. Man har nästan glömt vem Mona Sahlin var!

Kongressen är också viktig på så sätt att det handlar om att antingen acceptera regeringens och Göran Perssons linje eller att partifolket säger, nej. Då blir det en mera vänster socialdemokratisk väg och ingen vet riktigt hur det går. Det är ju upplagt så att kongressen bara skall ta ställning till partistyrelsens förslag till riktlinjer och motionerna ställs mot dessa. De behandlas inte självständigt.

VB: Tror du verkligen att det blir ett sådant vägval?

BML: Nej, egentligen tror jag inte det. Det är kanske pessimistiskt av mig, men jag tror att man skriver sig samman i redaktionsutskotten. Det är lite synd för det är inget riktigt krut i riktlinjerna. Det är för lite visioner. Men det är svårt i regeringsställning. Handlingsutrymmet måste vara stort. Det har jag märkt själv när vi är i majoritet i landstinget. Jag sa till en studentklubbist, som frågade, att jag nog var en bättre sosse i opposition. Man blir tvungen att förvalta så mycket när man har majoriteten. Ett underskott på 107 miljoner, som vi har i lundaskjukvården överkuggar allt och tar kraften från allt annat i landstinget. Först skall vi ha noll-resultat. Sedan blir det socialdemokratisk sjukvårdspolitik. Så

är det nog också i regeringen. Men kanske har den politiska makten minskat också på den nivån.

VB: Har du några särskilda frågor, som du skall bevaka på kongressen? Några lundamotioner?

BML: Jag har demokratifrågor som mitt bevakningsområde, t ex. åtgärder mot rasismen. Jag har inte hunnit jämföra våra motioner med riktlinjerna, men jag skall fördjupa innan jag åker. Lund har motionerat om: medborgarinflytande i EU; ökat bistånd till östeuropa; främjande av offentlighetsprincipen; om nazismens frammarsch i Sverige; Pensioner; snedrekrytering till högskolor och universitet; strategi för att minska arbetslösheten; regionplanering för bättre miljö; trafik och tillväxt. Detta är ett urval.

VB: Talar ni lika mycket om förnyare och traditionalister inom partiet, som man gör utanför?

BML: Nej, det tycker jag inte. Det är i så fall de fackligt aktiva, som driver på här i Lund. De har ju dem, som drabbas av nedskärningar och besparingar nära sig, bland medlemmarna. Men mitt intryck är att när de själva blir förtroendevalda blir de också realistiska.

I Lund samarbetar vi bra med vänsterpartiet (och miljöpartiet) i kommunen och i landstinget. Men vänstern här är ju också pragmatisk. Jag vet inte riktigt varför det inte går på riksplånet. Det hade varit bättre i mina ögon. Det borde gå ni har ju erfaret folk i riksdagen.

VB: Tror du att något på kongressen kan göra att regeringen söker sig mera vänsterut?

BML: Blir det en klar markering måste man följa den! Det är en demokratisk trovärdighetsfråga att visa medlemmarna att kongresserna verkligen har inflytande på partiets politik. Det inser Göran Persson också. Det är viktigt att man tar beslut som kan användas. Kongressdokumenten får inte bara bli hyllvärmare utan de skall hellst kunna användas i praktisk politik.

VB: Till slut: Det verkar inte som om du själv tror att det blir några tydliga utslag på kongressen. Höger eller Vänster

BML: Nej, jag skulle inte bli besviken om det blev en vänstermarkering! Men jag skulle bli förvånad.

I huvudet på...

I förra veckans Veckoblad skrev Per Schüller en intressant artikel om socialförsäkringssystem, nya regler för socialbidrag mm.

Regeringens avsikt har varit att i början av mars lägga en proposition med förslag på nya socialbidragsregler. Det lär dock inte komma förrän senare eftersom finans- och socialministern är oeniga. Socialdemokraterna vill inte lägga kontroversiella förslag i viktiga frågor före sin extrakongress, för att inte "i onödan" uppröra känslorna lär frågan få lösas avberörda ministrar i den nya regeringen.

Socialtjänstkommittén förespråkar införandet av en riksnorm, på en rimlig nivå. Man markerar tydligt att en allmänt försämrad ekonomi i landet inte får innebära att man ser socialbidragstagarna som sparobjekt. Detta förslag verkar dock för tillfället ha få (hörbara) förespråkare. Istället handlar debatten nu om Göran Perssons idé om en "fattigvårdsnorm" som kommunerna efter eget godtycke kan öka på, efter mer eller mindre arbetskrävande behovsutredningar. Förslaget är uppenbarligen ett försök från hans sida att blicka kommunförbundet, som med näbbar och klor slåss för att staten inte skall lägga över mer kostnader på kommunerna. I det här fallet hamnar man emellertid alldeles fel. Och Göran Persson som socialpolitiker visar ungefär samma insikt i ämnet som hjärnforskaren David Ingvar och ekonomiprofessorn Bo Södersten gjorde i barnomsorgsfrågor när dom på 80-talet förespråkade småbarnsskolan.

Per Schüller föreslår att socialbidragen skall skötas av staten. Kommunernas ekonomi tål inte påfrestningarna när allt fler ställs utanför både arbetsmarknad och socialförsäkring. Ett annat skäl är att socialkontoren tvingas använda alltför mycket tid åt behovsprövningar av sökande, på bekostnad av förebyggande åtgärder.

Jag tycker inte att argumenten håller. Man blandar ihop innehåll och finansiering. Om försäkringskassan tar över lyfts visserligen kostnaden från kommunen till staten, men samhällskostnaden lär bli ungefär densamma. Dessutom måste kommunerna ändå ha en beredskap att, efter behovsprövning, hjälpa de människor som av en eller annan anledning faller igenom skyddsnetet. Förenklad administration av utbetalningarna kan åstadkommas även med kommunen som huvudman. Finansieringen kan lösas genom riktade statsbidrag.

Men även då behövs en grundlig diskussion av hela socialbidragsfrågan, inom partiet, gärna med hjälp av resurser från socialhögskolan

Sven-Bertil Persson

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet

(Se ovan).

NY ADRESS.....

Svar till Ung Vänster

Ung Vänster har helt rätt. De stora problemen med den nya bostadspolitiken slår mot dem som *inte* har tre egna miljoner att lägga på en villa. Det är alla vi, men främst ungdomar, som inte kan flytta hemifrån, inte kan bo kvar i allt dyrare hus men inte har råd att flytta, kanske inte får råd med att våra hus underhålls, av oss eller en hyresvärd.

Ett nytt ROT-program av 80-talssnitt skulle idag definitivt utestänga Lunds ungdomar från möjligheten till en egen lägenhet med rimlig hyra. Set ex problemen med lyxsaneringar i Helsingborg.

Den nya statliga politiken har dock framtagit kommunen initiativet i bostadsbyggnad och frågan blir då i vad mån kommunen och de politiska partierna skall försöka finna de möjligheter som ännu står till buds.

Kommunen kan bara delvis bygga hus i egen regi, t ex LKF. Huvudsakligen är vi hänvisade till att styra omständigheterna med en politik som kan få andra att bygga det vi vill, på vårt sätt.

Det som på sikt kommer att bli den stora utmaningen är just som Ung Vänster ser, hur vi agerar när det gäller den befintliga allmännyttan respektive möjligheter till ett fortsatt byggande med sociala ambitioner.

Det prekära läget visar sig i S:t Larsfallet då alternativet att bygga den mer "normala" bebyggelsen som planerats bara hade resulterat i ytterligare en kapsejsad bostadsrättsförening med medelklassmedlemmar, snart fd medelklass. Alternativet att inte bygga alls

innebär bara att de rika som till varje pris vill bo i Lund ytterligare pressar upp priserna i det befintliga beståndet. En sådan politik innebär på kort sikt att man ytterligare gynnar de villaägare som köpt subventionerade hus för 20 - 30 år sedan.

På lång sikt medför det att privata intressen får hela initiativet i att uppföra "lyxhus". Därmed undergrävs också skälen till att behålla ett kommunalt planmonopol.

Ironiskt nog ger mitt förslag till "lyxvillor" en väg att verkligen skapa mer bostäder, om än få.

Vägen är urdåligt, tycker även jag, men den tycks mig som den enda möjliga, just nu. Förslaget kommer inte av mitt eget intresse

att få rita balla hus, även om sysselsättningen inom byggsektorn också är ett problem, tanken är att försvara det allmännas intresse av god miljö även i framtiden samt framför allt att finna ett handlingsutrymme för en fortsatt kommunal politik.

Som KU:are lärde jag mig att det endast är genom egen aktivitet som man kan förändra sin situation. Därför tycker jag inte alternativet som ni till sist föreslår, att *kräva* andra åtgärder, är tillräcklig som kommunal politik för v. Visst kan vi be med mössan i hand att regering eller riksdag skall ge oss subventionerna åter, men i väntan på att det skall givas, måste vi handla själva. Har vi nu tagit över kommunstyret har vi ju också lovat väljarna att vi vet hur man sköter det, då räcker det inte med att vi bara *önskar* oss något bättre.

Mårten Dunér

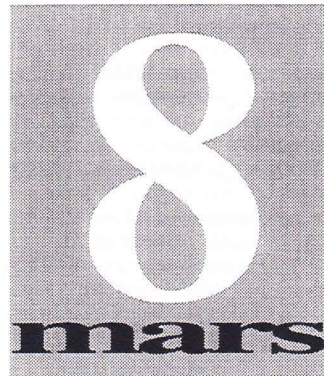
VB missade tåget !!

Förra tisdagen (den 20/2) - förklarar Veckobladet entusiastiskt - skall spår 1 på Lund 0 ha tagits i bruk av ett tåg från Kalmar: "det var sannolikt för första gången sedan mitten av 1920 -talet då det nya spårsystemet kom till".

Det är inte utan viss ångest man gers sig i polemik med VB:s expertis i en järnvägsfråga av denna dignitet. Men faktum är att nypremiären ägde rum långt tidigare, redan fredagen den 9/2 (om inte förr). Då jag nämnda dag gick att möta en mig närstående

partimedlem och VB-prenumerant vid Göteborgatåget 15.41, fann vi oss plötsligt höns-liket viftande till varann från var sin sida av spårsystemets bråddjup - jag på perrongen mellan spår 2 och 3, där tåget skulle ha kommit in, hon på den vid spår 1, där det reglementets och tabellvidrigt valt att ställa sig. Vi fann varandra åter utanför stationen, men händelsen har traumatiskt etsat sig in i mitt medvetande.

Pedant

Kann man fira både i Lund

Stadshallen kl 10.30 - 14.30

Program:

- 11.30-11.35 Cecilia Wadenbäck en kommunvision
11.35-11.55 Anna-Karin Hammar kvinnokonf. i Kina
11.55-12.05 Flöjttrio
12.05-12.30 Catharina Andrén kvinnor och ekonomi
12.30-12.45 Cristina Carlsson Wetterberg om kvinnovetenskapligt forum
12.50-13.00 Ingegärd Göransson jämställdhetsklimatet
13.00-13.30 Teatergruppen Därfinkarna spelar Adam och Eva

dessutom bokbord och utställningar

och Malmö

från kl 18.00 Barnens Scen i, runda gula huset, Folkets Park
Ur programmet:

- Tösaton - folkmusik
Mary Andersson - om kvinnors vardag
Internationella arabiska kvinnoföreningen berättar...
Amandakvartetten - Stråkar och skoj
Diana Moulinari - om kvinnor i Latinamerika
Marie Valentin & Kiki Dasplat - jazz i caféet
Cafe Siesta säljer mat och dryck
Kvarnby Folkhögskolas kvinnokurs visar utställningar

Inför 8 mars

Kompetenta kvinnor?

Med anledning av att sjukhusdirektören i Lund, Leif Granath föreslår tre män, till de nya tjänsterna, som biträdande sjukhusdirektör (2 st) och chefscontroller undrar vi:

Finns det verkligen inga kompetenta kvinnor som skulle klara arbetsuppgifterna lika bra, som de föreslagna männen?

Har kvinnor med chefskompetens haft en rättvis chans till de nya jobben eller är det gamla kompisar och likvärdiga i landstingssvängen, som fått budet?

Vi tycker att mycket tyder på att kompetenta kvinnor "glömts bort" i rekryteringen och att styrelsen skall skicka tillbaka ärendet så att det blir en rekrytering, som man inte behöver skämmas för!

Det är en ironisk poäng att landtingsfullmäktige debatterar sin jämställdhetsplan på måndag, och att det är 8:e mars på fredag.

Vänsterpartiet

Från 6/3 även expeditionstid på onsdagar kl 18-20 förutom de tidigare dagtiderna på tisdagar och torsdagar.

Helsingborgs

symfoniorkester igen

Ny konsert med HSO i stadshallen fredag 1/3 kl 19.30

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte Må 4 mars kl 19.30 på partilokalen. Amne: förbereda veckans kommunstyrelsesammanträde
KDN-POLITIKER träffas på partilokalen måndagen den 4 mars kl 19.30. Diskussion om bl a budget, etern information samt lönepolicy.

RÖDA KAPELLET

Samling vandrarmemmet Skåne Tranås den 1/3 kl 18.30. Vi övar han som blev över; 101, 175, 190:2, 209, 218, 224, 226, 296, 297, 298A, 315, 321, 324 och 325. Dessutom 208, 227, 287 inför 8/3. Glöm ej notställ. Ingen rep 3/3

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Rolf L Nilson och Göran Persson.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund.
Onsdag e. 18 till fax 046-14 65 82.
Manus mottas gärna på 3,5" diskett i Word eller WP för Mac eller PC.
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12.
Rolf L Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05.
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.

Påminnelse:

Måndagen den 11 mars är alla, medlemmar och sympatisörer, välkomna till möte om Vänsterpartiets trafikpolitik: vad har hänt, vad är på gång, hur kan vi driva på ytterligare? Thomas Schlyter, byggnadsnämnden och Ola Hagring, tekniska nämnden inleder. Mötet är på Bredgatan 28 kl 19.30